

ČTVRTLETNÍK

Charity Ostrava

Říjen–Prosinec 2006

④

AKTUÁLNĚ

Slovo ředitele Charity Ostrava

„*Nejdřív je to těžké a pak je to pěkné.*“ Staré přísloví, které velice často svým farníkům opakoval starý a moudrý pan farář z jedné farnosti nacházející se nedaleko od Ostravy. Moudré přísloví prověřené věky. Kdo z nás nezažil období prožívání určité složité fáze života, která se v dané chvíli jeví jako těžko zvladatelná? Po jejím překonání pak přichází uvolnění, uspokojení, dobrý pocit.

Na přelomu každého roku si uvědomuji, jak platné je toto přísloví rovněž v životě organizací, které stejně jako Charita Ostrava patří k těm, jež jsou na přelomu každého roku odkázány na jedinou jistotu. Tou je vědomí, že do dalšího účetního roku jdou z důvodu stávajícího „systému – nesystému“ ve financování všech sociálních služeb s prázdnou kasou a se stejnou nejistotou jako loni, předloni a předpředloni. A také s vírou, že s Boží pomocí a za podpory lidí nakloněných pomáhat pomáhajícím budou moci po překonání toho těžkého období pokračovat v poskytování služeb potřebným lidem i v dalším roce.

Letošní pracovní rok a především jeho závěr je poznamenán přípravou na nový, nicméně ne příliš připravený Zákon o sociálních službách. Zákon, který do budoucna určitě pomůže uživatelům k jejich důstojnějšímu postavení a možnosti přijímat co nejvyšší služby, poskytovatelům pak ke stanovení jasných pravidel pro poskytování i financování služeb. Nicméně při přechodu na vpravdě revoluční změny v oblasti

poskytování sociálních služeb a především jejich financování bude snad všem pomáhajícím organizacím velice těžko.

Při této příležitosti mi, vážení čtenáři našeho Čtvrtletníku, dovoluji požádat Vás o pochope- ní pro naši, ale i další Vám blízké a známé organizace – poskytovatele sociálních služeb. Dovolte mi požádat Vás o jakoukoli formu podpory – dle Vašich možností a sil. Vděční budeme za podporu formou modlitby, materiálního nebo finančního daru, či možnou podporu při rozhodování o závazných otázkách souvisejících s financováním a provozováním sociálních služeb na nejrůznějších úrovních. Pevně věřím, že následující hřejivý pocit z pomoci pomáhajícím a možnost pokračovat v zabezpečování konkrétních služeb potřebným lidem vyváží předcházející strasti a těžké období. Věřím, že za této podpory a všech námi přijatých opatření přijde po tom těžkém to pěkné – tak jak to říká staré přísloví.

Jsem rád, že mám na závěr roku možnost poděkovat Vám všem za zájem, přízeň a podporu, které si my všichni, zaměstnanci i uživatelé služeb naší organizace, velice vážíme.

Před příchodem svátků narození Ježíše Krista mi pak dovoluji popřát Vám i Vaším nejbližším požeňnané, radostné a pokojné prožití vánočních svátků, období vzájemného obdarovávání se a přijímání se.

Martin Pražák
ředitel Charity Ostrava

Nadace Komerční banky – Jistota podporuje Hospic sv. Lukáše

Dne 24. 10. 2006 obdržela Charita Ostrava od Nadace Komerční banky – Jistota finanční dar ve výši 100 000 Kč na pořízení dvou speciálních polohovacích postelí pro budovaný Hospic sv. Lukáše, který by měl být od května příštího roku provozován Charitou Ostrava v Ostravě--Výškovicích. Šek na výše uvedenou částku převzal z rukou předsedy správní rady Nadace Jistota pana Ing. Jaroslava Rfšského, ředitel Charity Ostrava Martin Pražák.

U příležitosti tohoto slavnostního aktu představil ředitel Charity Ostrava Martin Pražák nejen projekt výstavby a provozování uvedeného hospice, ale také další charitativní sociální projekty zaměřené na pomoc potřebným seniorům a osobám ohroženým sociálním vyloučením.

Touto cestou ještě jednou děkujeme Komerční bance, a. s. a její Nadaci Jistota za podporu nově budovaného zdravotnického zařízení, které by

mělo od poloviny příštího roku pomáhat lidem, převážně s onkologickou diagnózou, prožívat co nejvyšší kvalitu závěrečnou fázi jejich životní pouti.

Charita Hrabyně

Charitu Hrabyně zřídil dne 20. září 2006 biskup ostravsko - opavský Mons. František Václav Lobkowicz jako církevní právnickou osobu. Nově vzniklé zařízení je organizační složkou Diecézní charity ostravsko-opavské. Našimi aktivitami bude charitativní pomoc pro lidi v nouzi, poskytování sociálních služeb, zřizování a provozování domovů, ústavů, sociálních a jiných zařízení, provozování chráněných dílen pro zdravotně postižené, pořádání sbírek a humanitárních akcí za účelem pomoci potřebným u nás i v zahraničí.

Každé charitativní zařízení se řídí stanovami Diecézní charity ostravsko-opavské, Kodexem kanonického práva a obecně právními předpisy České republiky. Byla stanovena územní působnost mezi třemi charitami, které již fungují – Charitou Ostrava, Opava a Hlučín. Působnost Charity Hrabyně je v obcích Hrabyně, Budišovice, Pustá Polom, Opava-Podvihov, Hlubočec, Kyjovice, Těškovice, Čavisov, Nové Sedlice, Štítina, Mokré Lazce, Háj ve Slezsku, Velká Polom, Horní Lhota, Dolní Lhota, Nový Dvůr a Výškovice.

Nová Charita Hrabyně naváže na činnost Charitativního centra svatě Kláry, jejímž zřizovatelem a provozovatelem byla Charity Ostrava. Vznik Charity Hrabyně je určitým završením velké snahy lidí žijících v Rehabilitačním centru v Hrabyni a také důkazem Boží přítomnosti a pomoci v tomto centru, kde žijí převážně lidé s tělesným postižením na vozíku.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří se podíleli na tomto díle, ale také těm, kteří se tohoto završení

nedožili. Díky jejich obětavosti a vytrvalosti dnes může existovat Charita Hrabyně a její činnost pro potřebné. Velký podíl na vzniku mají také dárci a přispívatelé, kteří po celá léta pomáhají stavět toto dílo finančně a hlavně duchovně. Oficiální zahájení fungování nově vzniklé Charity Hrabyně bylo 1. prosince 2006.

*František Horsák
ředitel Charity Hrabyně*

Adresa:

Charita Hrabyně, 747 67 Hrabyně 3/212

tel./fax: 553 775 370, mobil 731 625 640

e-mail: hrabyne@charita.cz

www.hrabyne.charita.cz

č.ú.: Komerční banka Ostrava 19-6351820227/0100

Malé věci s velkou láskou

Na jednom školení byl dán skupinám účastníků úkol: Která osobnost vás nejvíce oslovila? A jak by tato osobnost řešila nějaký problém, třeba nedostatek peněz pro určitou činnost?

Dvě ze čtyř skupin si vybraly jako osobnost Matku Terezu. Oslovila je celým svým životem pro druhé, tím, že vytvořila velké dílo. A jak by řešila problém?

- vůbec by ho neřešila – stačilo by její charisma a lidé by jí sami dávali peníze
- začala by dělat to, co je třeba, bez ohledu na nedostatek peněz

Jak často se setkáváme s úvahami ...*bylo by třeba...* a odpovědí je: *ano, ale...* Nejsou peníze, nejsou zákony, nemáme jasné instrukce, musíme počkat, až někdo jiný rozhodne. Někdo jiný, jen ne ten, koho žádáme o radu nebo pomoc.

A přece jsou mezi námi lidé, kteří jdou a konají. Nezabývají se významem svého konání, oceněním, vděčností – prostě dělají. Někteří časem získají přes svou skromnost jakýsi věhlas a ten nevyužijí pro sebe, ale zase jen pro to, aby mohli ještě více dělat „co je třeba“. Většinou však o nich nikdo neví. Jaksi se předpokládá, že oni pomáhají, protože to dovedou. Mají k tomu, na rozdíl od ostatních, podmínky. *My bychom pomáhali také, ale nemůžeme, protože...* Vždy se najdou překážky, kterými můžeme přesvědčit i sami sebe.

Sebevětší dílo se skládá z maličkostí. Možná nemůžeme postavit „velký dům“, ale určitě můžeme přidat jednu cihlu. To vyjádřila i samotná

Matka Tereza:

„V životě nemůžeme dělat velké věci. Můžeme dělat jen malé věci s velkou láskou.“

Mgr. Luisa Benediková

Potřebná výbava pracovníka hospicové péče

Každý, kdo se rozhodne sloužit v hospici, by neměl postrádat lásku, bez které by jeho služba nebyla službou. Pak také empatii, zodpovědnost, spolehlivost a také musí být vyrovnán s tím, že každý život končí smrtí, tedy i ten jeho. Také by měl přijmout, že bude muset pracovat na sobě, stále se učít jak komunikaci verbální i neverbální s nemocným, jeho příbuznými, tak také například hospodařit s vlastními silami, aby se brzy nevyčerpal. Měl by si vzít za své, že je tu pro nemocného a ne nemocný pro něho.

Obzvláště zdravotnický personál by měl být ochoten přijmout jiný přístup k nemocným i způsob poskytování ošetrovatelské péče, protože hospic se od nemocnice liší svým posláním.

Pro ošetrujícího je důležité, aby si uvědomil, že nemocnému musí v první řadě naslouchat, a pak teprve mluvit. Z toho vyplývá, že je zde velmi důležitá trpělivost.

Služba lidem nevyléčitelně nemocným rovněž vyžaduje týmovou práci. To znamená, že je nutná úzká spolupráce celého kolektivu, aby se nemocný v hospici cítil dobře. Spolupracovníci musí tvořit kolektiv na základech důvěry, lásky a ochoty vzájemně si pomáhat. Nemocný by velice rychle vycítil napětí a nesoulad v kolektivu a mohl by k němu ztratit důvěru. Tím bychom mu ublížili a zpronevěřili se svému poslání.

Eliška Lantová

Jak jsme začínali?!

Tak už je zase podzim (1996), sedím u stolu v kuchyni a přemýšlím, že zima bude v paneláku dlouhá... Otevírám zpravodaj farností a čtu – Středisko dětí a mládeže na Dubině hledá dobrovolné pracovníky. Asi se tam zajdu podívat.

Po dlouhém hledání mezi paneláky – nikdo z oslovených o středisku nic netušil – jsem u cíle. Jedna velká herna, sociální zařízení, chodba a ještě nějaká místnost. Herna je plná. No, není divu, venku není zrovna nejlépe. Většina dětí pobíhá kolem pingpongového stolu, děvčata postávají u nějaké slečny, co hraje na kytaru a snaží se zpívat, zbytek se hlučně baví s nějakým vychovatelem. Zdá se, že je oblíben. Pak se otevírají nějaké dveře a vychází muž s dlouhými vlasy. Při otevření dveří se téměř všechny hlavy současně otočily a ozvalo se bouřlivé zvolání: „Sokole!“ To je ten, koho hledám! Vysvětluje mi, jak to tady funguje, že tu jsou salesiáni a že se s dětmi pracuje na principech preventivního systému Dona Boska. Je rozhodnuto – alespoň pro mne. Zapoujuji se do činnosti střediska a do vedení zájmových kroužků. Většina pracovníků jsou dobrovolníci jako já.

Jedná se převážně o nízkoprahové aktivity, což v praxi znamená, že co nejvíce klientů musí mít možnost se těchto aktivit účastnit. Z toho důvodu nemusí klienti při vstupu do volného klubu uvádět své osobní údaje. Zájmové kroužky jsou pak zpoplatněny pouze symbolickou částkou, která má spíše výchovný charakter.

Od těch dob se nám mnohonásobně znásobily i prostory i aktivity, myšlenka však zůstala stejná. Vždyť jde o to, umožnit dětem pozitivní přijetí, naučit je aktivně a smysluplně trávit volný čas. Dnes už má středisko skoro desítku placených pracovníků, ale vzhledem k šířce aktivit jsou stejně důležití i dobrovolníci. Někteří jsou z řad bývalých klientů. Máme 2 azylové pokoje, programy pro maminky s dětmi do 6 let, zájmové kroužky, pořádáme táborové pobytů pro školní děti.

Léto 2006

Přicházím ke středisku před 13,00 h. Klub se otevírá ve 14,00 h, ale už teď zde čeká skupinka dětí (jako vždycky po celých 10 let). Stojí zde bez ohledu na počasí. Když je konečně otevřeno,

vrhnou dovnitř, vyletí po schodech a míří k počítačové herně; je totiž třeba se zapsat na počítač či playstation. Teprve potom pozdraví a je možná další komunikace. Sami si vyberou, co chtějí s animátorem dělat. Stále je k dispozici pingpongový stůl a také kalčo a chňapky. U všeho se na chvíli zastaví, pak nakouknou do baru, případně zahrájí kulečnick a zase na chvíli zmizí. Vytvářet se.

Přijďte se podívat, třeba vás práce s dětmi zaujme a stanete se dobrovolníkem jako kdysi já.

Petka Hořínková

Středisko dětí a mládeže Michala Magone

Příběhy pomoci z naší každodenní praxe

Pobyt na čerstvém vzduchu považujeme my, relativně zdraví, za samozřejmost. Naši nemocní to však vnímají jinak. Pokud toho jsou schopní, musí požádat o doprovod.

Paní L. D. požádala paní pečovatelku o doprovod na krátkou procházku mimo bydliště. Společně uzamkly byt, odešly a strávily určitý čas venku. Když už byla paní unavená, vracely se zpět domů. Chtěly odemknout, ale neodemkly, a navíc ani jedna neměla u sebe průkaz totožnosti.

Štěstím bylo, že doprovázející ošetřovatelka měla u sebe mobil – dnes tak populární – a zavolala na záchranný integrovaný systém. Přijeli hasiči, otevřeli byt a všechno dobře dopadlo.

Ponaučení je jasné: bez dokladů není vhodné opouštět byt. Naštěstí nám pomáhá technika. Ani ona však není všemocná a lidský faktor zde hraje nezastupitelnou roli.

Marta Dostálová

Charitní ošetřovatelská a pečovatelská služba

Výlet do ráje

Jsem klientem Charitního domu sv. Václava v Ostravě Heřmanicích. Před léty jsem velmi vážně onemocněl a dolehlo to fyzicky i psychicky na moji osobu. Od roku 2005 jsem zdejší klientem. Zařadil jsem se do života domu tak, že již psychicky nestrádám. Za veškerou péči bych chtěl poděkovat vedoucímu domova p. Ing. Jaroslavu Doleželovi a zdravotnickému personálu pod vedením vrchní sestry paní Mileny Maleňákové.

Rád bych se podělil o své dojmy z akce, která nám byla připravena. Dne 21. června 2006 jsme jeli autobusem do obce Bystrovany u Olomouce, kde jsme navštívili Přírodní ráj „HORIZONT“. Byl to zážitek na celý život. Je zde nádherná výstava květin a cizokrajných dřevin spojená s jejich prodejem. V areálu je také prodejna spotřebního zboží a restaurace, kde nám přichystali vydařený oběd a občerstvení.

Výlet jsme spojili s návštěvou nedalekého Sv. Kopečku, kde jsme si odpočinuli a načerpali síly pro zpáteční cestu. Plní dojmy z krásných výstav jsme se vraceli do našeho domu sv. Václava.

Jaromír Bajgr

Podzimní zamyšlení

S nastávajícími dlouhými večery a ubýváním slunečních paprsků máme snad trochu víc času zamýšlet se nad naším každodenním konáním, nad Božími skutky, nad nemocnými lidmi i nad lidmi, kteří od nás odcházejí na věčnost. Před nedávnem jsme slavili svátek Všech svatých a Pamatku zesnulých. Snad každý jsme si našli čas a v tichosti navštívili hřbitov a zamysleli se nad cenou života. Možná jsme ocenili a poděkovali za to, že se každý den můžeme znovu probudit a radovat se z nádherné barevné přírody, která je kolem nás. My lidé, kteří sloužíme nemocným, bychom si měli uvědomit naši podřízenost zákonům přírody – zákonům Božím. Nikde jinde není

poslušnost těchto zákonů tak důležitá jako u lůžka těžce nemocného. Nikde jinde tak nezáleží na věrnosti v maličkostech ze strany ošetřovatele jako právě zde, v Charitním domě sv. Veroniky v Paskově.

Krásné teplé léto je za námi a s nástupem nepříznivého počasí nastupují u nás i personální změny. Z důvodu velmi náročné práce jsme byli nuceni přijmout další zdravotní sestru, která s velkým pracovním elánem přinesla také změny do každodenního chodu střediska. Během minulých měsíců se k nám ochotně přihlásili další dobrovolníci. Procházkami v zámeckém parku, návštěvami místní cukrárny nebo jenom společnou debatou na terase jsme s nemocnými prožívali každý den. Časté návštěvy a pohovory s bývalou vedoucí domu – paní Eliškou Lantovou – nám dodávají sílu a naději, že naše budoucí práce v Hospici sv. Lukáše bude jistě velkým krokem vpřed.

Na závěr uvádím myšlenku Matky Terezy: „Vidím Boha v každé lidské bytosti. Když omývám rány, starám se o Pána. Není to skvělá zkušenost?“ Dejme si tedy poradit a začněme od toho, co je nám nejbližší – od laskavé péče o naše těžce nemocné a umírající. O ty, kteří spějí nebo už dospěli do stádia smíření, přijeti nezměnitelné situace závěru pozemského života.

*Taška Doležalová
Charitní dům sv. Veroniky v Paskově*

LIDÉ PRO CHARITU

V tomto čísle představujeme čtenářům Čtvrtletníku dlouhodobého pracovníka Charity Ostrava, který je v současnosti pověřen vedením Charitního domu sv. Františka – azylového zařízení pro lidi bez domova, pana Jiřího Linarta.

Pane vedoucí, mohl byste čtenářům říci několik slov o svém životě před vstupem do Charity Ostrava?

Narodil jsem se v Ostravě-Vítkovicích, ale vyrůstal jsem v Ostravě-Porubě. Tam jsem také navštěvoval ZŠ. Po jejím ukončení jsem se vyučil na Středním odborném železničním učilišti v Ostravě elektromechanikem pro rozvodná zařízení. Po vyučení jsem absolvoval základní vojenskou službu. Po jejím ukončení jsem asi 7 let pracoval jako elektromechanik a v roce 1994 jsem nastoupil do Charity Ostrava, kde pracuji dosud.

Jak jste se dostal k práci v Charitě Ostrava?

Po pádu totality, když začaly vznikat charitní organizace, jsem již delší dobu uvažoval o podobném zaměstnání. Zejména mě lákala práce s lidmi v podobné organizaci v sociální oblasti. Když mě tehdejší pracovníci Charity Ostrava oslovili, jestli bych neměl zájem pracovat v azylovém domě, který se v té době připravoval, téměř jsem neváhal a souhlasil jsem. Osloven jsem byl v r. 1993 a od 1. ledna 1994 jsem nastoupil. Na tomto středisku jsme ještě dva, kteří zde pracujeme od té doby.

Vaše postavení na středisku se za tu dobu měnilo. Nyní jste pověřeným vedoucím. Změnil se nějak způsob vaší práce a uvažujete i o změně koncepce střediska?

Nejdříve jsem několik let pracoval jako animátor, poté několik let jako zástupce vedoucího domu. Nyní jsem pověřen vedením střediska. Se změnou funkce dochází ke změně pracovní náplně, a tím i způsobu práce. V r. 2005 a 2006 došlo k výraznému rozšíření činnosti střediska. Vzniklo Kontaktní místo pro osoby v nouzi, získali jsme několik bytů na půli cesty a v souvislosti s tím došlo i k rozšíření personálu. Proto musíme měnit i koncepci střediska. Máme zde sociální pracovnice, které se zaměřují na sociální práci s klienty a tak dochází i k přerozdělení

kompetencí v rámci střediska. Pro Kontaktní místo pro osoby v nouzi, které mělo v začátcích spíše terénní charakter, kdy tři dobrovolníci spolu s dalšími pomocníky vydávali v zimních měsících polévku v garáži farnosti v Ostravě-Přívoze, jsme získali prostory v místnostech fary Církve československé husitské na Lidické ulici v Ostravě-Vítkovicích. Jeho služby se rozšířily o denní centrum od 11 do 19 hod., v pod-

večerních hodinách se vydává polévka a je tam také kontaktní místo pro vydávání časopisu Nový prostor. Vzhledem k celodenní činnosti má pracoviště nyní již své stálé zaměstnance.

Mohl byste něco říci o své rodině?

V roce 1989 jsem se oženil. Několik let jsme se ženou bydleli v Ostravě-Mariánských Horách, později několik let v Ostravě-Zábřehu a nyní bydlíme v Ostravě-Porubě. Máme šest dětí, tři chlapce a tři holky, tři vlastní a tři máme přijaté do pěstounské péče. Manželka je zdravotní sestrou, ale vzhledem k počtu dětí je nyní s dětmi v domácnosti. Nejstarší syn se hlásí na Zdravotní lyceum.

za rozhovor poděkoval M. Machálek

P. F. 2007 • Normální led

V našich zeměpisných šířkách patří k Vánocům zimní scenérie. I když nejedeme cíleně na hory, tak dnes již i ve městě leccjaké zimní atrakce máme. Přesto, že nejsem bruslař, velice jsem děkoval panu starostovi za nápad, že na náměstí nechal udělat kluziště. Když jsem se vracel večer domů, leckdy jsem se i chvíli zastavil a pozoroval šťastné bruslaře. Bylo v

nost na venkovní teplotu, ale bez určité techniky by to nebylo.

No a co ty samotné Vánoce v jesličkovém provedení? V posledních několika letech jsem si vypracoval jakousi dokonalou dramaturgii vánoční nálady ušitou mně na míru. Bylo tam modlitební přiblížení se ke svaté rodině. Protože jsem svou rodinu nezaložil, byla tam také večere s lidmi, kteří mi výtečně připomínali mé prarodiče. A jedna originalita: projížďka městem a návštěva vlakového nádraží, které svou téměř opuštěností podtrhovalo výjimečnost tohoto večera. Jako perla mi byl nenápadný pohled na někoho, kdo vítal toho svého vzácného cestujícího, který sice přijel takhle pozdě a jakoby na poslední chvíli, ale přijel.

Až jednou mi to nevyšlo. U večere jsem promarnil čas, kdy byla ta chvíle připomínající prarodiče; na nádraží po těch dvacet minut, co jsem tam strávil, se zrovna nikdo nevítal, a cestou domů jsem viděl bídné a opilé koledníky. Mé modlitební nazírání svaté rodiny také jaksi postrádalo určitou čistotu pohledu. Nějak jsem tentokrát z toho konceptu vypadl. A nebyl jsem ani nějak smutný.

Jen jsem si připadal jako ten nebruslař s punčem u funkčního kluziště, ovšem na konci léta. Přlíš jsem se svou dramaturgií zasáhl do citu, do duše?

Ani jedno ani druhé snad nebudu revolučně měnit. U kluziště na náměstí se zastavím a punč si dám. Jen musím někdy k naší řece a dotknout se jí, když je zamrzlá. Protože, aby řeka zamrzla, tak to není jen tak! Holt, musí mrznout! Také zase budu hledat v očích starých lidí pohled mých prarodičů. A snad se i zastavím na nádraží a vánoční liturgie bude ta jedinečná. Jen nesmím s tou dramaturgií na duši příliš tlačit. Duše potřebuje spíše..., a to také není jen tak!

k.u.f.a.

tom něco romantického. Hudba, barevná světla, ladné pohyby... i mrazivo bylo chvíli příjemné, zvláště když jste si koupili voňavý punč! V jiném městě se ovšem kluziště otevíralo už na konci léta. Klouzání tam také mohlo probíhat na bruslích, ovšem ne po ledě, ale po nějaké zvláštní umělé hmotě, kterou vyvinul vědecký ústav pracující pro kosmický výzkum. Bruslení se sice kosmickým nestalo, ale mohlo se bruslit v šortkách a v triku s krátkým rukávem.

Jsou ty naše časy nějak pomýlené? Proč to vadí mně, když nejsem bruslař? Možná proto, že u takového letního kluziště si neužiji jistě „punčové“ nálady? Nakonec i to ledové kluziště na náměstí není zase až tak úplně normální. Je tu sice návaz-

Charita pomáhá, pomáhejte s námi...

**Výstavbu Hospice sv. Lukáše můžete podpořit dárcovskou SMS.
Stačí napsat zprávu ve tvaru:**

DMS HOSPICLUKAS a poslat na číslo 87777

Cena DMS je 30 Kč

**Číslo sbírkového konta na zajištění vybavení pro Hospic sv. Lukáše:
9000277/0100 (KB Ostrava).**

Děkujeme... Charita Ostrava

BLAHOPŘEJEME

V období října až prosince letošního roku se dožívají významných životních a pracovních výročí tito naši spolupracovníci:

Drkoš Petr
Gebek Evald
Hoghová Anna
Horňáková Eliška
Horsák František
Kotulová Jana

Kovářová Anna
Musálková Judita
Olbrechtová Anna
Petrová Erika
Pražáková Věra, Bc.

Ptáček Michal
Srba Jiří
Svěch Petr
Tichá Šárka
Zvardoňová Šárka

Do dalších let jim přejeme hodně zdraví, štěstí, pracovních i životních úspěchů a Božího požehnání.

Vážení čtenáři Čtvrtletníku,

nebudeme asi daleko od pravdy, když řekneme: „To už jsou zase Vánoce a konec roku 2006? Uteklo to jako voda...“ Ale „neuteklo“! Právě ten prožitek tolika událostí způsobil, že se čas zdá tak krátký a nepolapitelný. Všechny v nás zanechají svoji nesmazatelnou stopu, ačkoli si ji třeba kolikrát ani neuvědomujeme. Rádi bychom vám všem popřáli, aby se vám v období Vánoc podařilo najít dostatek času ke zklidnění a zamyšlení nad uplynulou dobou. Všechny ty zážitky, prožitky, zkušenosti si to určitě zaslouží, ať už jsou příjemné či nepříjemné. Za to, že je dovedeme přijmout, se nám bohatě odvděčí...

Krásné prožití Vánoc a vše dobré do nového roku přeje

Vaše redakční rada

Hodina rozjímání je lepší než rok zbožnosti.

Hugo von Hofmannsthal

LIBREX, spol. s r.o.
sponzor Charity Ostrava

ČTVRTLETNÍK CHARITY OSTRAVA

Vydává ředitelství Charity Ostrava, Kořenského 17,
703 00 Ostrava pro vlastní potřebu nákladem 1000 výtisků,
neprodejně. Registrace: MK ČR E 14375
Redakční rada: Ing. Mgr. Miroslav Machálek, P. František Kufa,
Mgr. Marie Monsportová

Zodpovědná osoba: Ing. Dalibor Kraut
tel.: 596 787 691 • e-mail: dalibor.kraut@caritas.cz

LP EFEKT, s.r.o.
sponzor Charity Ostrava

Výtvarné centrum Chagall,
sponzor Charity Ostrava